

Джефри Арчър

Сузи

Запознах се със Сузи преди шест години и когато тя се обади да пита искам ли да пийнем заедно нещо, надали се е изненадала, че в началото се държах доста хладно. Спомените ми от последната ни среща не бяха от най-приятните.

Кезикови ме бяха поканили на вечеря и като добра домакиня, Кати Кезик се чувстваше едва ли не длъжна да „събере“ всеки оцелял под слънцето ерген над трийсетте с някоя от по-приличните си приятелки.

Знаех това и бях разочарован, когато видях, че ме е сложила до госпожа Руби Колийър – съпруга на депутат консерватор, който се беше разположил в другия край на масата, отляво на домакинята.

Броени мигове след като се представих, тя рече:

– Сигурно сте чели в печата за мъжа ми.

Сетне се впусна да ми разправя как приятелките ѝ, до последната, недоумявали защо съпругът ѝ още не е министър. Нямах мнение по въпроса, понеже до този миг не бях и чувал за мъжа ѝ.

Върху картончето от другата ми страна пишеше „Сузи“ и тази Сузи изглеждаше така, че чак съжалих, задето не седя срещу нея на маса за двама. Хвърлих едно око на съседката си, но това бе достатъчно, за да видя дългата руса коса, сините очи, пленителната усмивка и стройното тяло – нямаше да се учудя, ако ми кажеха, че Сузи е фотомодел. Заблуда, която тя скоро побърза да разсее.

Представих се с обяснението, че съм следвал заедно с домакиня в Кеймбридж.

– А вие откъде познавате Кезикови?

– С Кати бяхме колежки в списание „Вог“, делеяхме в Ню Йорк един кабинет.

Помня, почувствах се разочарован, че Сузи живее отвъд океана. Докога ли – запитах се.

– А сега къде работите?

– Още съм в Ню Йорк – отвърна жената. – Току-що ме повишиха старши редактор в „Арт Куотърли“.

– Преди седмица си поднових абонамента – съобщих ѝ, доста доволен от себе си.

Тя се усмихна, очевидно учудена, че изобщо съм чувал за списанието.

– Задълго ли сте в Лондон? – полюбопитствах и хвърлих едно око към лявата ѝ ръка: не носеше нито годежен пръстен, нито венчална халка.

– Само за няколко дни. Дойдох миналата седмица за годишнината

от сватбата на нашите и се надявах, преди да се върна в Ню Йорк, да успея да видя изложбата на Лушън Фройд в галерия „Тейт“. А вие с какво се занимавате? – попита тя.

– Държа хотелче на Джърмин Стрийт – отвърнах. Нямах нищо против да прекарам остатъка от вечерта в сладки приказки със Сузи, и то не само защото съм запален по изкуството, но още от малък майка ме е учила, че колкото и да ти е симпатичен човекът от едната страна, трябва да проявяваш същото внимание и към съседа си от другата.

Отново се извърнах към госпожа Колиър, която ми се нахвърли с думите:

– А четохте ли речта, която съпругът ми държа вчера в Камарата на общините?

Признах си чистосърдечно, че не съм я чел – както се оказа, голяма грешка, понеже депутатшата ми я повтори от начало до край – дума по дума.

След като приключи с монолога за Проектозакона за държавните поръчки в строителството, вече бях наясно защо мъжът ѝ не е министър. Дори си помислих, че щом идем в дневната да пием кафе, не е зле да стоя по-далечко от него.

– Изгарям от нетърпение да се запозная след вечерята със съпруга ви – казах ѝ, преди да насоча вниманието си към Сузи, колкото за да установа, че тя е зяпнала някого от другата страна на масата.

И аз погледнах натам и видях, че въпросният мъж е погълнат от разговора с Мери Елън Ярк – американка, която седеше до него, и хич и не забелязваше, че му отделят такова внимание.

Сетих се, че се казва Ричард не знам кой си и е дошъл с момичето в другия край на масата. Направи ми впечатление, че и то гледа към Ричард. Волю-неволю, трябваше да призная, че с тия изваяни черти и гъста къдрава коса на него не му е нужно да защитава докторат по квантова физика.

– Какво ново в Ню Йорк? – попитах в опит да привлека наново вниманието на Сузи.

Тя се извърна към мен и се усмихна.

– Всеки момент ще си имаме нов кмет – уведоми ме, – дори е възможно да бъде републиканец – за разнообразие. Да ви призная, ще гласувам за всекиго, който е в състояние да се пребори поне малко с престъпността. Един от кандидатите, вече не му помня името, все повтаря като навит за нулевата търпимост. Както и да се казва, ще получи гласа ми.

Въпреки че бърбеше оживено и ме засипваше с информация, Сузи току се извърщаше към другия край на масата. Ако Ричард я бе погледнал поне веднъж, щях да се досетя, че са любовници.

Докато ядахме пудинга, госпожа Колиър взе на мушка министерския съвет и захвана да изброява какви ли не причини за всеки от министрите, че трябвало да бъде сменен – не се налагаше да питам от кого. Когато стигна до министъра на земеделието, отсъдих, че съм си изпълнил дълга, и отново погледнах към Сузи, която се правеше на погълната от плодовия пудинг, но всъщност се интересуваше много повече от Ричард.

Най-неочаквано той погледна към нея. Ни в клин, ни в ръкав Сузи ме сграбчи за ръката и взе да ми разказва надълго и нашироко за филма на Ерик Ромер, който била гледала в Ница.

Малко са мъжете, които ще възразят, ако някоя жена ги хване за ръката, особено пък жена, благословена с външността на Сузи, но все пак си е за предпочитане през това време да не гледа друг мъж.

Още щом Ричард си продължи разговора с домакинята, Сузи ми пусна ръката и си боцна с вилицата от плодовия пудинг.

Добре, че ми беше спестен трети рунд с госпожа Колиър: Кати стана и предложи да се преместим в дневната. Това означаваше, че ща не ща, ще пропусна подробностите около законопроекта, който мъжът на госпожа Колиър се готвел да внесе другата седмица в Камарата на общините.

Докато пиехме кафето, ми представиха Ричард, който се оказва нюйоркски banker. Той продължаваше да пренебрегва Сузи – или може би, колкото да е странно, изобщо не я забелязваше.

Момичето, чието име така и не разбрах, дойде при нас и му изшушука на ухото:

– Нека не стоим до късно, скъпи. Нали помниш, утре рано пътуваме за Париж.

– Помня, помня, Рейчъл – отвърна той, – но хайде да не си тръгваме първи.

Още един, възпитан от майка педантка.

Усетих, че някой ме докосва по ръката, обърнах се и видях госпожа Колиър, която ме озари с усмивка.

– Това е съпругът ми Реджиналд. Казах му какъв интерес сте проявили към неговия законопроект.

Някъде след десетина минути, които ми се сториха цял месец, Кати ми се притече на помощ.

– Нали нямаш нищо против, Тони, да откараш Сузи до тях. Вали като из ведро, а по това време ще има да чака цяла вечност, докато хване такси.

– С удоволствие – рекох. – Признателен съм ти, че си ме включила в тази приятна компания. Прекарахме си чудесно – казах и се усмихнах на госпожа Колиър.

Депутатшата също ме озари с усмивка. Майка ми би се гордяла с мен.

В колата, докато карах Сузи към тях, тя ме попита дали съм видял изложбата на Фройд.

– Да – потвърдих. – Прекрасна е, мисля да я разгледам още веднъж преди закриването.

– Смятам утре сутрин и аз да отскоча до галерията – рече Сузи и ме докосна по ръката. – Защо не дойдеш с мен?

Тутакси приех, закарах я в Пимлико и преди да се разделим, тя ме прегърна така, все едно ми казваше: „Искам да те опозная по-отблизо.“ Не разбирам от много неща, но виж, по прегръдките съм нещо като световен спец – от собствен опит ги познавам всичките: от мечешката до душещата. Мога да ви разтълкувам всяка – от „не ме свърта да ти смъкна дрехите“ до „разкарай ми се от главата“.

На другата сутрин отидох рано-рано в галерия „Тейт“ – очаквах да има дълга опашка и исках да разполагам с повечко време, за да купя билетите още преди да се е появила Сузи. Застанах на стълбите – да я почакам, само след няколко минути се появи и тя. Беше облечена в къса жълта рокля, която подчертаваше изваяното ѝ тяло, и докато се качваше по стълбите, забелязах как мъжете я заглеждат. Щом ме видя, се завтече към мен и вместо поздрав ме прегръща дълго – един вид – „вече усещам, че те познавам по-добре“.

Втория път изложбата ми хареса още повече – не на последно място защото Сузи познаваше на пръсти творчеството на Лушън Фройд и докато обикаляхме залите, ми разказа най-подробно за различните етапи в неговия път. Когато стигнахме при последната картина – „Дебели жени, гледащи през прозорец“, отбелязах доста нескопосно:

– Едно е сигурно, ти никога няма да изглеждаш така.

– А, не съм толкова сигурна – отвърна Сузи. – Но и да изглеждам, няма да допусна да разбереш. – Тя ме хвана за ръката. – Имаш ли време да обядваме?

– Разбира се, но не съм запазил маса.

– Няма страшно – усмихна се Сузи. – В галерия „Тейт“ има

страхотен ресторант, за всеки случай запазих маса за двама... – усмихна ми се тя още веднъж.

Почти не помня обяда, помня само, че когато ни донесоха сметката, в ресторанта бяха останали само ние.

– Ако сега можеше да правиш каквото ти се прави, какво щеше да избереш? – попитах аз – въпрос, който често бях задавал и преди.

Сузи помълча, помълча, пък отговори:

– Щях да се кача на влака за Париж, да прекарам съботата и неделята с теб и да разгледам изложбата „Ранните дни на Пикасо“ в музея „Орсе“. Ами ти?

– Щях да се кача на влака за Париж, да прекарам съботата и неделята с теб и да разгледам изложбата „Ранните дни на Пикасо“ в...

Сузи прихна, хвана ме за ръката и рече:

– Хайде да го направим!

Отидох на гара „Ватерло“ двайсетина минути преди потеглянето на влака. Вече бях запазил апартамент в любимия си хотел и маса в ресторант, който се гордее с това, че го няма по туристическите справочници. Купих два билета за първа класа и както се бяхме уговорили, заставах под часовника. Сузи закъсня само с две-три минути и ме удостои с прегръдка, която определено бе стъпка към „Изгарям от нетърпение да ти смъкна дрехите.“

Държеше ме за ръка, докато се носехме през провинциална Англия. Щом навлязохме във Франция – винаги се дразня, че влаковете, прекосят ли границата, отправват с пълна пара към Париж, – се наведох и за пръв път целунах Сузи.

Тя забъбри за работата си в Ню Йорк, за изложбите, които човек в никакъв случай не бивало да пропуска, и ме подготви какво да очаквам от изложбата на Пикасо.

– Портретът на баща му, седнал на стол, който Пикасо е нарисувал с молив едва шестнайсетгодишен, вече дава представа какво невероятно бъдеще му предстои.

Продължи да говори за Пикасо и творчеството му със страст, каквато никога не ще се разгори само ако четеш книжки за живопис. Влакът навлезе в Северната гара на Париж, аз грабнах и двата куфара и хукнах към такситата – да сме първи на опашката.

Почти през целия път към хотела Сузи гледаше през прозореца на таксито досущ гимназистка, която за пръв път е в чужбина. Помня, стори ми се странно – тя все пак пътуваше непрекъснато.

Когато таксито свърна към хотел „Кьор“, обясних на своята

спътница, че си мечтая и аз да имам такъв хотел – уютен, но непретенциозен, с обслужване, каквото англосаксонците рядко ще предложат.

– А собственикът – Албер, е истинско съкровище.

– Изгарям от нетърпение да се запозная с него – каза Сузи точно когато таксито спря пред входната врата.

Албер стоеше на стълбището, готов да ни посрещне. Знаех, че ще ни чака, точно както щях да го посрещна и аз, ако той доведеше в Лондон за края на седмицата хубава жена.

– Запазили сме ви обичайната стая, господин Романели – възкликна съдържателят и – аха, да ми намигне.

Сузи се приближи, погледна го право в очите и попита:

– А моята стая къде е?

Без дори да мигне, Албер ѝ се усмихна и рече:

– В съседство с господина, сигурен съм, че ще ви хареса, госпожо.

– Много предвидливо от ваша страна, Албер – подметна Сузи, – но бих предпочела стаята ми да е на друг етаж.

Този път Албер бе изненадан, макар че се окопоти бързо – помоли да му донесат книгата с резервациите, разлисти я и каза:

– Виждам, че един етаж под господин Романели имаме свободна стая с изглед към парка. – Съдържателят щракна с пръсти и връчи двата ключа на пиколото, което се навърташе наблизо. – Стая 574 за госпожата и апартамент „Наполеон“ за господина.

Момчето ни държа вратата на асансьора, докато се качим, после натисна копчетата за петия и шестия етаж. Щом вратата се отвори на петия етаж, Сузи попита с усмивка:

– Ще се срещнем ли към осем долу във фойето?

Кимнах – мама не ми е казвала какво да правя в такива случаи.

Разопаковах си багажа, взех си един душ и се свлякох върху огромното двойно легло. Заштраках каналите на телевизора и накрая си избрах черно-бял френски филм. Толкова се записах, че в осем без десет, тъкмо преди да разбере кой е удавил жената във ваната, още не се бях облякъл.

Изругах, нахлузих надве-натри някакви дрехи и без дори да се погледна в огледалото, изхвърчах от стаята – още умувах кой ли все пак е убиецът. Скочих в асансьора и когато вратата се отвори на партера, изругах отново, защото Сузи вече ме чакаше във фойето. Няма как да не призная: бях на път да ѝ простя при вида на дългата черна рокля с елегантна цепка, разкриваща при всяка крачка бедротата ѝ.

Докато пътувахме с таксито към ресторанта, тя се впусна да ми обяснява колко уютна била стаята ѝ и колко внимателен – персоналът.

По време на вечерята – защо да си кривя душата, беше невероятна, – Сузи пък взе да ми разказва за работата си в Ню Йорк, дори се запита тъжно дали щяла да се върне някога в Лондон. Постарах се да се държа така, уж ми е страшно интересно.

След като платих сметката, Сузи ме хвана за ръка и предложи да сме се върнели пеш в хотела, понеже вечерта била много приятна, пък и тя била преяла. Стисна ми дланта и аз започнах да се питам дали пък...

Не пусна ръката ми чак до хотела. Влязохме във фойето, пиколото се завтече да ни отвори вратата на асансьора.

– Кой етаж, моля? – попита момчето.

– Петият – отсече Сузи.

– Шестият – добавих аз с половин уста.

Точно когато вратата се плъзна и започна да се отваря, Сузи се обърна към мен и ме целуна.

– Незабравим ден! – възкликна тя и побърза да слезе.

„За мен също“ – беше ми на езика да кажа, но си замълчах.

Прибрах се в стаята, проснах се на леглото и се опитах да разбера какво точно става. Дадох си сметка, че очевидно съм пешка в много по-голяма игра, но кой ли беше топът или офицерът, който в крайна сметка щеше да ме изтика от дъската?

Не помня кога съм заспал, но се събудих в шест без нещо, скочих от леглото и зарадван, видях, че вече са ми пъхнали под вратата броя на „Фигаро“. Изчетох го от първата до последната страница, научих всичко за най-пресните френски скандали – нека добавя, че сексуални нямаше, – после го метнах на пода и отидох да се изкъпя.

Някъде към осем слязох долу и заварих Сузи в ресторанта – седеше на маса в ъгъла и си пийваше портокалов сок. Беше облечена убийствено и макар да не бях нацелената жертва, бях решен повече и отпреди да разбера кого е взела на мушка. Седнах срещу нея и понеже не си казахме и дума, другите в ресторанта сигурно са отсъдили, че сме женени от години.

– Надявам се да си спала добре – промълвих накрая.

– Да, благодаря, Тони – отвърна Сузи. – А ти? – попита – същинска вода ненапита.

Идеше ми да ѝ кажа какво си мисля, но сторех ли го, никога нямаше да узна истината.

– Кога искаш да разгледаме изложбата? – рекох ѝ.

– В десет – отсече Сузи, после добави: – Ако ти е удобно.

– Удобно ми е – отговорих и си погледнах часовника. – Ще

поръчам такси някъде за девет и половина.

– Ще се чакаме във фойето – каза Сузи, от минута на минута заприличвахме все повече на женени.

След закуската се върнах в стаята, започнах да си прибирам багажа, после звъннах долу на Албер да го предупредя, че надали ще останем още една нощ.

– Колко жалко, господине! – завайка се съдържателят. – Дано само...

– Не се притеснявайте, Албер, нямате никаква вина. Ако разбере кой е виновен, ще ви уведомя. Между другото, за девет и половина ми трябва такси, отиваме в музея „Орсе“.

– Ще имам грижата, Тони.

Няма да ви досаждам със светския разговор, състоял се в таксито по пътя от хотела до музея, защото, за да задържи вниманието ви, писателят трябва да притежава далеч по-голяма дарба от моята. Но би било твърде нелюбезно от моя страна да не призная, че рисунките на Пикасо заслужаваха да бия толкова път.

Длъжен съм да добавя и че заради обясненията на Сузи, зад нас се събра малка групичка, която ни следваше по петите.

– Моливът – отбеляза тя – е най-жестокото изразно средство на художника, защото при него нищо не е оставено на случайността.

Застана пред рисунката, на която Пикасо е изобразил баща си, както седи вцепенен на стол. Аз спрях и я загледах като омагьосан.

– Най-забележителното в нея е, че Пикасо я е правил едва шестнайсетгодишен – продължи с разясненията си Сузи, – още тогава е проличало, че много преди да завърши художественото училище, той ще се отегчава от обичайните теми. Когато баща му – и той художник, – я видял... – Най-неочаквано младата жена млъкна наскре изречението. Сграбчи ме за ръката, взря се в очите ми и възкликна: – С теб, Тони, е много забавно.

Наведе се, все едно се кани да ме целуне. Тъкмо да попитам какво я прихваща, когато го зърнах с крайчеца на окото.

– Шах – казах.

– Моля? Какъв шах? – възкликна Сузи.

– Офицерът прекоси дъската, или, по-точно, Ламанша... Имам чувството, че ще го вкрат в играта.

– За какво говориш, Тони?

– Знаеш много добре за какво – отвърнах аз.

– Какво съвпадение! – възкликна някой зад Сузи.

Тя се обърна рязко и доста убедително се направи на изненадана, задето вижда пред себе си Ричард.

– Какво съвпадение! – повторих аз.

– Великолепна изложба, нали? – изгука Сузи, без да обръща внимание на хапливите ми подмятания.

– Определено – потвърди Рейчъл, която, подобно на мен, явно не бе уведомена, че е пешка в тази игра и ще бъде взета с царицата.

– Е, така и така се срещнахме, защо да не обядваме заедно? – предложи Ричард.

– Съжалявам, но имаме други планове – отвърна Сузи и ме хвана за ръката.

– Какво пък, ще ги променим, скъпа – рекох с надеждата да ми разрешат да поостана още малко върху дъската.

– Да де, но едва ли ще намерим места в някой що-годе приличен ресторант – знаеше си своето Сузи.

– Не се притеснявай – уверих я с усмивка. – Знам едно малко бистро, където ще ни обслужат царски.

Така избягнах шаха, а Сузи се свъси като буреносен облак и не ми каза и дума, докато четиримата излизахме от музея и вървахме по левия бряг на Сена. Подхванах разговор с Рейчъл. Така де, пешките трябва да се подкрепят.

Когато ме видя на вратата, Жак – достоен потомък на галите, разпери отчаян ръце.

– Колко души сте, господин Тони? – попита, след като въздъхна примирено.

– Четирима – усмигнах му се аз.

Това беше единственият случай тази събота и неделя, когато се забавлявах на воля. Почти през цялото време си бърбих с Рейчъл, която се оказа симпатяга, но защо да си кривя душата, не можеше да стъпи и на малкия пръст на Сузи. Нямаше и представа какво се разиграва в другия край на дъската, където черната царица се канеше да отстрани белия офицер. Наистина си бе много забавно да я наблюдавам – беше в стихията си.

Докато Рейчъл ми дърдореше безспир нещо, аз надавах ухо да чуя какво си говорят в другия край на масата, но успях да доловя само откъслечни думи.

– Кога смяташ да се върнеш в Ню Йорк...

– Ами да, още преди няколко седмици реших да отскоча до Париж...

– Така значи, ще ходиш сам в Женева...

– Да, много ми хареса у Кезикови...

– Срегнах Тони в Париж. Да, поредното съвпадение, познавам го съвсем бегло...

„Така си е“ – помислих. Бях възхитен от Сузи дотолкова, че накрая дори нямах нищо против да платя сметката.

Взехме си довиждане и ние със Сузи тръгнахме покрай Сена, този път обаче без да се държим за ръце. След като Ричард и Рейчъл се скриха от поглед, спрях и се вторачих право в лицето на Сузи. Трябва да й призная, че докато чакаше упреците, тя явно се чувстваше доста гузна.

– Вчера пак след обяда те попитах какво ти се прави. Какъв ще е отговорът сега?

За пръв път от два дни Сузи ми се стори разколебана.

– Не се притеснявай – добавих и се взрях в бездънните сини очи, – каквото и да ми кажеш, нито ще се учудя, нито ще се обидя.

– Ако зависеше от мен, бих се прибрала в хотела, бих си стегнала багажа и бих тръгнала за летището.

– Така да бъде – рекох, после слязох на шосето да спра такси.

Докато се връщахме в хотела, Сузи не обели и дума, после, веднага щом пристигнахме, се качи горе, а аз уредих сметката и помолих да ми свалят багажа – вече го бях приготвил.

Да ви призная, дори след всичко, което ми се бе стоварило на главата, когато Сузи слезе от асансьора, ми се прииска да се казвам Ричард. За нейна изненада я изпратих до летище „Шарл де Гол“ с обяснението, че и аз ще хвана първия самолет за Лондон. Сбогувахме се под таблото за заминаващи самолети и се прегърнахме – демек: „Може да се видим някой път, но тогава надали ще се прегърнем.“ Махнах на Сузи за довиждане, обърнах се и тръгнах, но накрая не се стърпях и погледнах през рамо – да видя към кое гише се е запътила. Тя застана на опашката пред гишето на „Суисер“. Усмяхнах се и продължих нататък към „Бри-тиш Еървейс“.

От онази събота и неделя в Париж минаха шест години, през които нито веднъж не срещнах Сузи, макар че ми се случваше да чувам по купони и приеми името ѝ. Разбрах, че е станала главен редактор на „Ар Нуво“ и се е омъжила за някакъв англичанин на име Йън, мениджър на спортисти. Както подметна някой, направила го след горчивото разочарование от бурната любовна връзка с американски banker.

Две години по-късно научих, че била родила момче, после и момиче, но никой не знаеше как се казват. Накрая, някъде преди година протехох в клюкарските колонки по вестниците, че се била развела.

После като гръм от ясно небе Сузи ми се обади и предложи да сме пийнели нещо. Когато ми каза къде ще се срещнем, разбрах, че не се е предала. Чух се да изричам „да“ и се запитах дали изобщо ще я позная.

Докато я гледах как се качва по стълбите на галерия „Тейт“, си дадох сметка, че единственото, което съм забравил, е колко красива е тя. Беше по-пленителна и от преди.

Бяхме в галерията само от няколко минути, когато Сузи ми припомни какво удоволствие е да я слушаш да говори за живопис. Едва наскоро бях признал, че Уорхол и Лихтенщайн не са просто драскачи; още отричах, че Деймиен Хърст е художник, но си тръгнах от изложбата с ново уважение към творчеството му.

Сигурно не би трябвало да се изненадвам, че Сузи е запазила маса в ресторанта на „Тейт“ и че не отвори дума за двата дни в Париж, докато не ни донесоха кафето и тя не попита:

– Ако сега можеше да правиш каквото ти се прави, какво щеше да избереш?

– Щях да прекарам съботата и неделята заедно с теб в Париж – отвърнах през смях.

– Хайде да го направим – каза Сузи. – В центъра „Помпиду“ има изложба на Хокни, отзивите са страхотни, освен това знам едно уютно, но непретенциозно хотелче, където не съм ходила от години, да не говорим пък за ресторанта, който се гордее, че го няма по туристическите справочници.

Винаги съм смятал за позорно един мъж да обсъжда жена така, сякаш е поредното му завоевание или трофей, но защо да си кривя душата, следващия понеделник, докато гледах как Сузи отива да се качи на самолета за Ню Йорк, си казах, че си е струвало да чакам толкова години.

Оттогава не ми се е обаждала.

КРАЙ

© Джефри Арчър

Jeffrey Archer

Сканиране, разпознаване и редакция: Abalone, 2009

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12279>]